

שְׁפִילָה לְהַמְרָה

בצדקה תכונני
גמ"ח סלי חוון וסיוע לנזקקים

ג מנחם אב התשפ"ג
מפטירין חוון לשפיהו
(ישעיהו א, א)
שבת חוון

פְּרִשְׁת דְּבָרִים

סיפור לשבת

"אֵלֶּה הַדְּבָרִים אֲשֶׁר דִּבֶּר מֹשֶׁה אֶל כָּל יִשְׂרָאֵל" (א, א)

לפי שהן דברי תוכחות... הזכירן ברמז מפני כבודן של ישראל (רש"י)
אחד המגידים נודמן לראדין ושמע את החפץ חיים מדבר על החובה לנצל כשרון
הדיבור כדי להוכיח את העם על מעלליהם אשר לא טובים.
פנה אליו המגיד והתלונן: "רבי, בבואי אל אחת העיירות נודע לי שבעיר נמצאים
פורצי גדר צניעות ומחללי שבת. עליתי בלב דואב על הבימה בבית הכנסת
ונשאתי דרשה נלהבת בדברי תוכחה על כל הפרצות.
עוד בטרם סיימתי, התחוללה המולה בין הנוכחים וכמעט שהורידו אותי בכח
מן הבימה... נאצלתי להפסיק את הדרשה באמצע..."
שאל הח"ח את המגיד: "תאר לי היאך השמעת את דרשתך?"
השיב המגיד: "כמובן זעקתי מנהמת לבי בדברי תוכחה חריפים ונוקבים על
ההפקרות הנוראה... השיב לו הח"ח בקולו המלטף: "אמור נא, ידידי, בהניחך
את התפילין הבוקר, האם גם אז הרמת קול רעש וזעקה?
ובכן, מה ההבדל בין קיום מצות תפילין לקיום מצות תוכחה? הרי כשם שאין
צורך להרעיש בשעת קיום מצוות "וקשרתם לאות על ידיך" כך גם מצוות "הוכח
תוכיח את עמיתך" אינה צריכה להעשות בקול רעש גדול אלא בנועם
ובנחותא..."

{ עפ"י הח"ח חייו ופעליו }

"לֹא תִכְרֹוּ פָּנִים בַּמִּשְׁפָּט" (א, יז)

פעם אחת התייצבו בבית דינו של ה"אור החיים" הקדוש זיע"א במרוקו שניים
מגדולי המדינה. אחרי שהציגו שני הצדדים את טענותיהם בפני בית הדין, ישבו
הדיינים לעיין בדינם, ובתוך כך יצא אחד מבעלי הדין הנכבדים, וכעבור זמן
קצר חזר ועמו מלך מרוקו בכבודו ובעצמו.
הורה ה"אור החיים" הק' לדיינים שיתעלמו כליל מנוכחותו של המלך, וינהגו
כאילו אין מכירים אותו כלל. לאחר זמן קצר, הודיעו הדיינים את פסק דינם,
ומיד נעמדו וחלקו כראוי כבוד למלך. פנה המלך לאור החיים ואמר: מגיע לכם
להיענש בכל חומר הדין, שהרי אם ידעתם שאני המלך למה לא חלקתם לי את
הכבוד הראוי מיד בבואי, ואם לא ידעתם שאני המלך, כיצד הכרתם אותי
עכשיו? נענה ה"אור החיים" ואמר: אמנם הכרנו מיד בהכנסתך אתה המלך,
אולם כך אנו מצווים בגזירת מלך מלכי המלכים הקב"ה שהורה לנו "לא תכירו
פנים במשפט", ועתה שסיימנו לדון, "הכרנו" את המלך וחלקנו כבוד כראוי.

אשא עיני

**כוחה הגדול של הראיה והשפעתה על חיי האדם
פרק ג' האדם נבְּרָא לְרֵאוֹת מְרֵאוֹת אֱלֹקִים**

והנה פגמי העינים גורמים לאדם שאף אם אינו רואה
כלום בעיניו בראיה רוחנית, אינו מבין את גדל ועצם
חסרונו אשר בכך הוא נחשב כעורר ממש, כי מחמת
פגמי עיניו אינו מרגיש את חסרונו הגדול, כמו
שנאמר בנביא (ישעיה מד יח): "לא ידעו ולא יבינו
כי טח מראות עיניהם", כלומר שהנביא מקונן על
עם ישראל אשר אינם יודעים ומבינים את חסרונם
הגדול בכך שהם לא רואים בעיניהם מראות
רוחניים, וזאת מפני שהם חושבים שהאדם הנו כמו
הבהמה, אשר היא רואה בעיניה רק דברים גשמיים,
ואינם מבינים שכל מי שיש לו נשמת רוח חיים
בקרבו, יש בו פת לראות מראות אלקים ולשמע את
קול ה' חוצב להבות אש.

ואם הם היו זוכים, הם היו מבינים שכל כך הם
נחשבים ממש כמו עורים וסומים, מפני ששחו
ונחשכו עיניהם מראות מראות אלקים, והיו עושים
השובה שלמה על מה שאינם רואים בעיניהם מראות
אלקים בכת נשמת ה' אשר בקרבם, אשר זה הוא
עקר מעלתו של האדם על החיות והבהמות. עד כאן
דבריו הקדושים.

ר"ת	יציאה	כניסה	
ירושלים	20:23	19:08	20:59
תל אביב	20:25	19:25	20:57
חיפה	20:27	19:19	21:01
באר שבע	20:23	19:24	20:58

הבן איש חי

ספר פסקי בן איש חי | הלכות שבת

סימן שח

מוקצה מחמת חסרון כוס

מצת מצוה שיוצא בה ידי חובתו בלילה ראשונה, לא יטלטלנה ביום שבת זה שחל בערב פסח, כי מוקצים הם דלא חזו למיכל מנייהו, דודאי קפיד להאכיל לתינוקות. אבל שאר מצות שהם לצורך אכלו בימי הפסח, מותר לטלטלם בשבת זו, דאף על גב דבגדולים אסורים לאכול מצב בערב פסח, מכל מקום חזו למיכל לקטניהם.

כלי שמלאכתו לאיסור

כלי שמלאכתו לאיסור, ר"ל שמיוחד למלאכה האסורה בשבת, אינו מותר לטלטלו, אלא לצורך גופו, כגון קורנס לפצוע בו אגוזים, וקרדום לחתוך בו דבלה. או לצורך מקומו, דהיינו שצריך להשתמש במקום שאותו הכלי מונח שם, ואז מותר לו לטלטלו משם ולהניחו בכל מקום שירצה. אבל שלא לצורך גופו או מקומו, אלא מטלטלו מפני שירא פן ישבר או יגנב, או מחמה לצל אסור.

כשמטלטלו לצורך מקומו, מטלטלו ומניחו בכל מקום שירצה. ועם כל זאת אם היה נוטל ביד זו, אסור ליתנו בדרך הילוכו ביד שניה, דזה מקרי טלטול חדש.

וכיון דזו הקורה רוב תשמישה הוא מלאכה האסורה בשבת, אין מטלטלין אותה אלא רק לצורך גופה או מקומה. אבל אם היא ריקנית ומטלטלה מלמה לצל, או כדי שלא תשבר או תגנב, אסור.

כלי שקורין בערבי "שמסיי" ובאיטלקי "אימברילה" [שמשיה, מטריה] שעשויים להגן מן החמה ומן הגשמים, לא מבעיא דאסור לפתחה ולהאחיל בה, אלא אפילו פתחה ועומדת מבעוד יום אסור לשאת אותה ולהאחיל בה על ראשו, בין בשבת, בין ביום טוב וכנוכח בפוסקים. וממילא תדע, מאחר דאסור לנשאה על ראשו, אסור נמי לטלטלה בשבת ויום טוב משום מוקצה.

אסור להעמיד בשבת המצודה לצוד בה עכברים, ועל כן המצודה חשיב כלי שמלאכתו לאיסור, ואסור לטלטלה משום מוקצה. והנה לפעמים מעמידים המצודה מערב שבת וניצוד בה העכבר בלילה, צריכין ליהרר שלא יסירו ממנה העכבר ביום שבת משום מוקצה, אלא ישאר בה עד מוצאי שבת.

העצים הקטנים אשר בראשם יש טיפה של גפרית (גפרורים), אסור לטלטלם.

אם היה לו כלי גדול שמלאכתו לאיסור מונח במקום אחד והיה צריך למקומו, דקיימא לן דמותר לטלטלו ולהניחו במקום שירצה, והיה מונח אצל הכלי הזה כלי קטן כגון סכין של הקזה וכיוצא, שגם זה הוא כלי שמלאכתו לאיסור, אך אין צריך לא לגופו ולא למקומו כי הוא מונח בוית הכותל, ורק רוצה לטלטלו שמה יגנב, אם מותר לטלו עם זה הכלי הגדול שצריך למקומו בבת אחת ביחד, מאחר שזה הקטן הוא מונח אצל כלי הגדול ממש דנוגעים זה בזה, דיש לומר כיון דשרי ליה לטלו זה הכלי הגדול לצורך מקומו יטול גם זה עמו ביחד, דשניהם איסור מוקצה הם. או דילמא אסור להוסיף על איסור המוקצה הכלי הגדול, דאף על גב שהם זה אצל זה ואחיה אחת אחוז בשניהם, עם כל זה תרי גופי נינהו ואם התירו לזה לא התירו לזה. ונראה לי בס"ד, דספק זה דומה לבעיא דלא איפשטא בתלמוד ירושלמי גבי שרץ מת שנמצא במקדש וכו', ולכן גם בספק דידן צריך לאסור, והדברים קל וחומר, דהתם איכא על כל פנים מצוה כשנטלו משם.

מסמור הוא כלי שמלאכתו לאיסור, אך אין לטלטלו לצורך גופו.

קורה או שאר כלים שמבשלים בו, אף על גב דלפעמים נוהגים לתת בה פירות ומשתמשין בה שאר תשמיש של היתר, לא מיקרי כלי שמלאכתו להיתר, דהדין הוא שהולכין בהם אחר רוב תשמישן

ספר חרדים

פרק סו [תשובה ה'] | דברי פבושין

תדמה, כי בדרך תשוב ותידום, כי אין נמצא באמת אלא ה', ולפניו תעמוד באימה, והברואים כבעלי חיים לפניו, וממנו תבוש ומפניו תבהל. הלא תראה כי תשאל מרעך מאומה, תהיה עליו למשא ויקוץ בך ולא גמלתו רעה, בוש בשאלך לאל כמה שאלות ואתה מורד בו.

חלילה לנו לעבוד אלוה מבלעדי ה', והרי המחשב בתפילתו בדברי העולם, דומה למשתף אחר בעבודת אלהיו, וכן כל מצוה שבה פניה.

גדולי עולם פסקו מצוות צריכות כוונה, ואם לא כיוון כאילו לא עשה, ולא יהא אלא ספק, ספקא דאורייתא לחומרא.

'אל תתן את פיך להחטיא את בשרך' (קהלת ה, ה), כמו 'ולא נתן סיחון' (במדבר כא, כג), אלא חסום פיך, 'אשמרה לפי מחסום בעוד רשע לנגדי' (תהלים לט, ב), שהוא היצר הרע, שפרשו רבותינו ז"ל (סוכה נב, ב) 'צופה רשע לצדיק ומבקש להמיתו' (תהלים לז, לב) שעליו נאמר, שהרי בקל מאד ישבר.

בן אדם תעסוק תמיד בתורה או המצוה, כאשר כל מעשיך ואמריך יהיו לשם שמים. ותכוון בתורה וא"ו שבשם, ובמצוה ה"א שבשם, וברחימו ורחילו יו"ד ה"א, זהו מה שאמר דוד 'שיריית ה' לנגדי תמיד' (תהלים טז, ח).

ספר חסידים

סימן ע"ח

אל תביא עצמך לידי עבירה קלה כי היא תביאך לידי חמורה עבר על לא תשנא סוף בא לידי שפיכות דמים שנאמר (דברים יט יא) וכי יהיה איש שונא לרעהו וארב לו וקם עליו והכהו:

סימן ע"ט

השמר לך אל תשב עם אדם שלא תלמוד ממנו טובה כי אוי לו ואוי לנפשו ועוד שתגרום שיחשדוך בדבר רע כי אמרו לא על חנם הלך זה אצלו ובך יתלו כל מעשיו הרעים:

סימן פ'

וכשתשאל על אדם אשר תרצה להתחבר עמו שאל מי רעהו כי האדם עושה כמעשה רעהו. על כן כשתהיה בתוך עם תתרועע לטוב ולא תתרועע לרע פן תרע כמוהו. כשתדבר בלילה השפל קולך וכשתדבר ביום הבט סביבותיך והזהר ברברוך מן הכותל שאחריך כי ימות אדם בכשלון לשונו ואל ימות בכשלון רגליו כי בכשלון לשונו יסיר את ראשו וכשלון רגליו ירפא לרוץ מעט:

סימן פ"א

כשתתיירא מן החרטה אמור לאו קודם הן כי לאו אחר הן מגונה מאד. וכאשר תאמר הן כפול קיים מה שאמרת:

סימן פ"ב

בעודך חי ררוש התשובה ואל תאחר כי המוות בא פתאום אל תרבה לדבר מבלי זכר הצור פן יקשה הלב והלב הקשה רחוק מהאלהים ואל תביט בחטאי בני אדם הממשיכין זמן רב בעולם ולומר כבר נשתכח ונשתכחו חטאייהם:

סימן פ"ג

אל תבהל ברוחך לכעוס איש חסיד צוה לבנו בפטירתו כשם שכבדתי בחיי כן תכבדני לאחר מותי וקיים מצותי ותלין כעסך לילה אחת ועצור ברוחך שלא תדבר כלל בשעת הכעס:

חיווק אמונה וביטחון

מעלת ברכת כהנים

[המשך משבוע שעבר..]

פסק השולחן ערוך קכח, יב, שהכהנים נושאים את ידיהם כיום עד גובה הכתפיים בלבד. ועוד פסק שהכהנים חולקים את אצבעות הידיים באופן שיהיו חמישה אווירים:

אוויר אחד – בין הזרת והקמיצה לבין האמה והאצבע.

אוויר שני – בין האמה והאצבע לבין האגודל.

אוויר שלישי – בין האגודל לאגודל שביד השנייה.

אוויר רביעי – בין האגודל לבין האצבע והאמה.

אוויר חמישי – בין האצבע והאמה לבין הקמיצה והזרת.

וביאר המשנה ברורה מד, שהמקור לחלוקה הזו הוא מדברי חז"ל במדרש תנחומא: "מציין מן התפסים" – היינו שה' יתברך מציין מבין אצבעות הכהנים, ונאמר: "ה-חרכים", לרמז על חמישה אווירים שבין אצבעותיהם.

ולכן מובן היטב, שמי שמביט בידי הכהנים בזמננו אין עיניו כהות, כי לא שורה שם שכינה גלויה. מכל מקום פסק השולחן ערוך קכח, כג שיש בחינה מסוימת של השראת שכינה מועטת על ידיהם, ולכן גם בימינו אסור להביט בכהנים הנושאים את ידיהם. וזהו הטעם שפסק השולחן ערוך קכח, ו שהכהנים צריכים ליטול ידיים קודם ברכת כהנים, משום שיש צורך בתוספת קדושה על הידיים, ולכן כתב הזוהר הקדוש נשא, קמו שהלוי הוא זה שנוטל ידיים לכהן, כי הוא המתאים ביותר עבור תוספת קדושה.

מעתה נראה אילו ברכות מופלאות מופיעות בברכת כהנים: במסכת סוטה שם אמרו חז"ל, שהקב"ה מתאוה לברכת כהנים. ועד כדי כך הדברים מגיעים, ששם ה' נמצא בברכה הזו, שנאמר: "וְשָׁמוּ אֶת שְׁמִי", ובנוסף הקב"ה בעצמו הוא המברך, שנאמר: "וַיֹּאמֶר אֲבִרְכֶם". והמהר"ל הוסיף, שה' יתברך מתאוה ומשתוקק להשפיע שפע לתחתונים, ושיא השפע נמצא בברכת כהנים. והספר חסד לאברהם הביא בשם ספר יצירה פ"ד, שיש בעולם שבעה מיני טובה ושמחה, וכולם נמצאים בברכת

כהנים: חוכמה – "בְּרַכְךָ ה'". בניים – "וַיִּשְׁמְרְךָ". חיים – "יָאֵר ה' פְּנֵינוּ אֱלֹהֶיךָ". חן – "וַיַּחַנְךָ". עושר – "וַיִּשָּׂא ה' פְּנֵינוּ". ממשלה – "אֱלֹהֶיךָ". שלום – "וַיִּשֶׂם לְךָ שְׁלוֹם".

וכך דרשו רבותינו בספרי את הפסוק הראשון: "בְּרַכְךָ ה'". בכל הברכות הידועות בתורה, כפי שנאמר דברים כח, ב: "בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְיָרְוֶנוּ אֶתְּךָ בְּשֶׁנֶךָ, בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְיָרְוֶנוּ אֶתְּךָ בְּשֶׁנֶךָ, וְכִפִּי שְׂבִיאר הַנְּצִי"ב מוּלְלוּזִין, שְׂכַל הַבְּרִכּוֹת שֶׁבְּתוֹרָה נִכְלָלוּ בְּטוֹ הַתִּיבּוֹת שֶׁל בְּרִכַּת הַכֹּהֲנִים. "וַיִּשְׁמְרְךָ" – ישמור ה' את נכסיד, ועוד ישמרך ממזיקים ומעין הרע, ולא ישלטו אחרים עליך. ובמדרש רבה דרשו את הפסוק השני באופן הבא: "יָאֵר ה' פְּנֵינוּ אֱלֹהֶיךָ" – שתזכה למאור תורה, בבחינת "והאר עינינו בתורתך". "וַיַּחַנְךָ" – בבחינת "אתה חונן לאדם דעת", וכפי שמבואר בתרגום יונתן בן עוזיאל, שהקב"ה יגלה לך את סודות התורה. ולמעלה מכולם, מתברכים בברכה השלישית והאחרונה: "וַיִּשָּׂא ה' פְּנֵינוּ אֱלֹהֶיךָ" – וימחל על כל חטאיך. "וַיִּשֶׂם לְךָ שְׁלוֹם" – שאין לך גדול מן השלום, כמבואר בירושלמי ברכות ב, ד ובמסכת עוקצין בסופה, והוא שורש כל הברכות כולם.

ולכן ביאר חז"ל במסכת מגילה יח, שלאחר ברכת כהנים משיכים בברכת "שים שלום", כי לאחר שאמרו "וַיִּשֶׂם לְךָ שְׁלוֹם" – אין מתאים יותר מלהמשיך בברכת "שים שלום". והוסיף הגאון מווילנא בביאורו ל"עלה ויבוא", שברכת "שים שלום" היא ממש כנגד ברכת כהנים: שים שלום וַיִּשֶׂם לְךָ שְׁלוֹם, טובה יָאֵר ה' פְּנֵינוּ, וברכה יְבָרְכְךָ, חֵן וַיַּחַנְךָ, וחסד וַיִּשְׁמְרְךָ, ורחמים יִשָּׂא ה' פְּנֵינוּ אֱלֹהֶיךָ!

והקשה הספר כתר כהונה: מפני מה הכהנים מנגנים בזמן הברכה באריכות גדולה? וביאר שהטעם הוא משום שבזמן שהם מאריכים בניגון אמירת הברכות – אנחנו נוכל לכוון את כל הברכות הללו!!! כי מי ירצה להפסיד ברכות עצומות ואדירות שכאלה?! וכפי שכתב הזוהר הקדוש נשא, קמו.. שזמן ברכת הכהנים הוא עת רצון נשגב ומיוחד עד מאוד, מפני שברכת הכהנים מהפכת את מידת הדין למידת הרחמים, וכל העולמות העליונים מלאים בחסד וברחמים,

הברכה – ספונות וגנונות בה!! !!

מתוך הרצאתו של כבוד הרב
אמנון יצחק שליט"א
בבית מדרש קהילות פז,
בני ברק
בתאריך 11.06.2021
לשמיעת שיעורים והרצאות חייגו
(גם מטלפון כשר)
02-3724787

לרפואה שלמה
רחל בת איבונה
יסמין בת אביגיל
מלוך ניה בת שרה

לזיווג הגון מהרה
אוריאל בן תקווה
שלומי בן רינה
אבנר מואיז בן משה

לעילוי נשמת
קידנו ברק בן זייתה,
יעקב בן עזיזה
דוד בן רבקה

לעילוי נשמת
זייתה בת סהלה
שולה בת חנה
חנה בת רומיה ע"ה

ניתן להשיג 'קובץ מלוךט בבעיות השעה בעוני כשרות' בטלפון 0549543484 כולל דיסק מתנה מצורף או בחינם במייל refaelyhu@gmail.com

לעילוי נשמת
ציון בן יהודה
אבנר בן יהודה
אפרים בן שושנה

להצלחה למוסדות
'לדעת חכמה ומוסר'

לרפואה שלמה מהרה
מינה בת סימה
יוחאי בן סילביה שרון
תמר בת שלמה

לעילוי נשמת
יוסף בן דונטה
יוסף בן שושנה מיני